

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie apríl 2011
III. senát

Nálezy:

spisová značka	III. ÚS 187/2010
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	18. januára 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 a 2. Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu, ku ktorému malo dôjsť „nesprávnym postupom pri uplatnení zákona v správnom súdnictve“. Sťažovateľka tvrdila, že najvyšší súd v konaní o jej žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia B. (ďalej len „N.“) č. GUV-588/2008-46 z 5. augusta 2008 (o zamietnutí námietky zaujatosti Ing. J. F.) namiesto toho, aby poskytol ochranu jej právu na „prejednanie vecí pred nezávislým a nestranným orgánom“ podliehajúcemu čl. 46 ods. 1 ústavy, sa uspokojil s povrchným, formálnym konštatovaním, že mu v tom bráni ustanovenie § 248 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého súdy nepreskúmajú rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania, a konanie o jej žalobe podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil, čím nadradil formálnu ochranu ústavnosti nad materiálnu ochranu.
ratio decidendi	Ústavný súd poukázal na skutočnosť, že nie každé rozhodnutie správneho orgánu má povahu individuálneho správneho aktu. Rozhodnutie o vylúčení pracovníka správneho orgánu, keďže má povahu úkonu, ktorým sa upravuje postup správneho orgánu, posúdil najvyšší súd ako rozhodnutie procesnej povahy. V žiadnom prípade nejde o rozhodnutie meritorne, ktoré by zasahovalo priamo do subjektívnych práv sťažovateľky ako dohliadaného subjektu. Takáto klasifikácia je podľa názoru ústavného súdu v súlade s teóriou správneho práva a aj so súčasnou judikatúrou najmä českého Najvyššieho správneho súdu, ktorú si osvojil aj najvyšší súd. Samotný zákon č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o dohľade nad finančným trhom“) v § 7 ods. 5 uvádza, že na rozhodovanie o námietke zaujatosti sa nevzťahujú ustanovenia o konaní pred Národnou bankou Slovenska podľa tohto zákona a osobitných zákonov, ani všeobecné predpisy o správnom konaní. Nemožno ho považovať za rozhodnutie vydávané v správnom konaní a samostatne ho nemožno napadnúť opravným prostriedkom. Rozhodnutie o vylúčení alebo nevyvúčení pracovníka správneho orgánu z konania vo veci má zmysel, ak ide o postup, ktorý predchádza rozhodnutiu vo veci samej, teda k prijatiu individuálneho správneho aktu hmotnoprávnej povahy. Len v tom prípade je podľa názoru ústavného súdu splnená podmienka na podanie žaloby k príslušnému súdu a napadnutie skutočnosti, že vo veci rozhodovala zaujatá osoba. Ústavný súd k veci dodal, že v rámci výkonu dohľadu vo verejnej správe samotní

	<p>pracovníci poverení týmto výkonom ani nevydávajú rozhodnutia, ktoré možno posúdiť ako individuálny správny akt hmotnoprávnej povahy. V zmysle § 8 ods. 2 písm. c) zákona o dohľade nad finančným trhom vyhotovujú osoby poverené výkonom dohľadu, písomný protokol o vykonanom dohľade na mieste, príp. vyhotovujú priebežné alebo čiastkové protokoly. Ide o zápis skutkových zistení, vyplývajúcich z vykonaného dohľadu, a nie o rozhodnutia, ktorými by sa záväzne určovali práva a povinnosti dohliadaného subjektu. O rozhodnutí zasahujúcom do práv dohliadaného subjektu možno uvažovať, len ak by sťažovateľke bola uložená konkrétna povinnosť. Vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie o vylúčení alebo nevyhlásení pracovníka vykonávajúceho dohľad, nie je natoľko závažné, aby ho bolo nevyhnutné preskúmať, keďže jeho výsledok nemôže relevantným spôsobom zasiahnuť do práv, právom chránených záujmov a povinností dohliadaných subjektov, je posúdenie rozhodnutia o námietke zaujatosti ako úkon procesného, ktorý je ex lege vylúčený zo súdneho preskúmania ústavné konformné.</p> <p>Ústavný súd ďalej uviedol, že rozhodnutie o námietke zaujatosti podľa § 7 ods. 5 zákona o dohľade nad finančným trhom sa netýka základných práv a slobôd. Pri vykonávaní dohľadu na mieste n. nejde o prípad, keď by sa sťažovateľka domáhala svojho práva na inom orgáne v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy. Preto nemôže byť ani porušené jej právo domáhať sa práva na nezávislom a nestrannom orgáne Slovenskej republiky. S poukazom na uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že predmet konania nemožno vyhodnotiť ako rozhodnutie správneho orgánu v zmysle ustanovenia § 244 ods. 3 OSP, a konanie zastavil, pretože žaloba bola podaná proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru (rozhodnutie n. treba považovať za procesné rozhodnutie) vo veci sťažovateľky nebolo možné považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda najvyšší súd v danom prípade neporušil označené základné právo sťažovateľky „nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva“. Ústavný súd konštatoval, že zastavením konania o žalobe sťažovateľky nedošlo k odmietnutiu súdneho preskúmania jej žaloby, pretože k nej môže dôjsť v rámci žaloby o preskúmanie zákonnosti zásahu do práv sťažovateľky (podobne II. ÚS 393/2010, II. ÚS 458/2010).</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že vyššie uvedené základné právo sťažovateľky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené nebolo.</p> <p>K nálezu je pripojené odlišné stanovisko sudcu Ľubomíra Dobríka.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>II. ÚS 393/2010, II. ÚS 458/2010</p>

<p>spisová značka</p>	<p>III. ÚS 186/2010</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Eubomír Dobřík</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>18. januára 2011</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 46 ods. 1 a 2. Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sž 3/2009 z 27. januára 2010, ku ktorému malo dôjsť „nesprávnym postupom pri uplatnení zákona v správnom súdnictve“. Sťažovateľka tvrdila, že najvyšší súd v konaní o jej žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Bankovej rady Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“) č. GUV-1/2009-81 zo 7. augusta 2009 (o zamietnutí námietky zaujatosti JUDr. P. K.) namiesto toho, aby poskytol ochranu jej právu na „prejednanie veci pred nezávislým a nestranným orgánom“ podliehajúcemu čl. 46 ods. 1 ústavy, sa uspokojil s povrchným, formálnym konštatovaním, že mu v tom bráni ustanovenie § 248 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa</p>

	ktorého súdy nepreskúmajú rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania, a konanie o jeho žalobe podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil, čím nadradil formálnu ochranu ústavnosti nad materiálnu ochranu.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd poukázal na skutočnosť, že nie každé rozhodnutie správneho orgánu má povahu individuálneho správneho aktu. Rozhodnutie o vylúčení pracovníka správneho orgánu, keďže má povahu úkonu, ktorým sa upravuje postup správneho orgánu, posúdil najvyšší súd ako rozhodnutie procesnej povahy. V žiadnom prípade nejde o rozhodnutie meritórne, ktoré by zasahovalo priamo do subjektívnych práv sťažovateľky ako dohliadaného subjektu. Takáto klasifikácia je podľa názoru ústavného súdu v súlade s teóriou správneho práva a aj súčasnou judikatúrou najmä českého Najvyššieho správneho súdu, ktorú si osvojil aj najvyšší súd. Samotný zákon č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o dohľade nad finančným trhom“) v § 7 ods. 5 uvádza, že na rozhodovanie o námietke zaujatosti sa nevzťahujú ustanovenia o konaní pred N. podľa tohto zákona a osobitných zákonov ani všeobecné predpisy o správnom konaní. Nemožno ho považovať za rozhodnutie vydávané v správnom konaní a samostatne ho nemožno napadnúť opravným prostriedkom.</p> <p>Rozhodnutie o vylúčení alebo nevyvúčení pracovníka správneho orgánu z konania vo veci má zmysel, ak ide o postup, ktorý predchádza rozhodnutiu vo veci samej, teda k prijatiu individuálneho správneho aktu hmotnoprávnej povahy. Len v tom prípade je podľa názoru ústavného súdu splnená podmienka na podanie žaloby k príslušnému súdu a napadnutie skutočnosti, že vo veci rozhodovala zaujatá osoba.</p> <p>Ústavný súd k veci dodal, že v rámci výkonu dohľadu vo verejnej správe samotní pracovníci poverení týmto výkonom ani nevydávajú rozhodnutia, ktoré možno posúdiť ako individuálny správny akt hmotnoprávnej povahy. V zmysle § 8 ods. 2 písm. c) zákona o dohľade nad finančným trhom vyhotovujú osoby poverené výkonom dohľadu, písomný protokol o vykonanom dohľade na mieste, príp. vyhotovujú priebežné alebo čiastkové protokoly. Ide o zápis skutkových zistení, vyplývajúcich z vykonaného dohľadu, a nie o rozhodnutia, ktorými by sa záväzne určovali práva a povinnosti dohliadaného subjektu. O rozhodnutí zasahujúcom do práv dohliadaného subjektu možno uvažovať, len ak by sťažovateľke bola uložená konkrétna povinnosť. Vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie o vylúčení alebo nevyvúčení pracovníka vykonávajúceho dohľad, nie je natoľko závažné, aby ho bolo nevyhnutné preskúmať, keďže jeho výsledok nemôže relevantným spôsobom zasiahnuť do práv, právom chránených záujmov a povinností dohliadaných subjektov, je posúdenie rozhodnutia o námietke zaujatosti ako úkonu procesného, ktorý je ex lege vylúčený zo súdneho prieskumu ústavne konformné.</p> <p>Ústavný súd ďalej uviedol, že rozhodnutie o námietke zaujatosti podľa § 7 ods. 5 zákona o dohľade nad finančným trhom sa netýka základných práv a slobôd. Pri vykonávaní dohľadu na mieste n. nejde o prípad, keď by sa sťažovateľka domáhala svojho práva na inom orgáne v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy. Preto nemôže byť ani porušené jej právo domáhať sa práva na nezávislom a nestrannom orgáne Slovenskej republiky. S poukazom na uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že predmet konania nemožno vyhodnotiť ako rozhodnutie správneho orgánu v zmysle ustanovenia § 244 ods. 3 OSP, a konanie zastavil, pretože žaloba bola podaná proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru (rozhodnutie n. treba považovať za procesné rozhodnutie) vo veci sťažovateľky nebolo možné považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda najvyšší súd v danom prípade neporušil označené základné právo sťažovateľky „nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva“. Ústavný súd konštatoval, že zastavením konania o žalobe sťažovateľky nedošlo k odmietnutiu súdneho preskúmania jej žaloby, pretože k nej môže dôjsť v rámci žaloby o preskúmanie zákonnosti zásahu do práv sťažovateľky (podobne II. ÚS 393/2010, II. ÚS 458/2010).</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že vyššie uvedené základné právo sťažovateľky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené nebolo.</p> <p>K nálezu je pripojené odlišné stanovisko sudcu Ľubomíra Dobríka.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	II. ÚS 393/2010, II. ÚS 458/2010

Nálezy – priet'ahy v konaní

spisová značka	III. ÚS 356/2010
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 konanie o s'ťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	1. februára 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia vo svojej s'ťažnosti namietali porušenie ich vyššie uvedených práv postupom okresného súdu v konaní, predmetom ktorého je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti – pozemku. V predloženej s'ťažnosti sťažovatelia uviedli, že predmetný návrh o určenie vlastníckeho práva bol podaný 26.9.1995. Uvedené konanie nie je stále právoplatne ukončené.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, Ústavný súd konštatoval, že predmetné konanie hodnotí ako skutkovo náročné. Náročnosť je daná predovšetkým historickým pozadím kauzy charakterizovaným právnymi úkonmi, ktorými boli sporné nehnuteľnosti scudzované, ako aj právnymi skutočnosťami majúcimi za následok prechod vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, to všetko na podklade meniaceho sa systému evidencie vlastníckeho práva k pozemkom v nedávnej minulosti. V konaní vyšla najavo aj otázka prípadného vydržania vlastníckeho práva k spornému pozemku, čo si rovnako vyžiadalo väčší časový priestor na dokazovanie v konaní. Ústavný súd konštatoval, že načrtnuté príčiny skutkovej náročnosti vyvolali aj istý stupeň právnej náročnosti prípadu, a to predovšetkým na základe potreby právneho hodnotenia jednotlivých právne relevantných skutočností v ich časových súvislostiach.</p> <p>2. Pokiaľ ide o kritérium správania účastníkov súdneho konania, ústavný súd dospel k záveru, že správanie sťažovateľov a ich právnych zástupcov prispelo k dĺžke posudzovaného konania.</p> <p>3. Ohľadom kritéria postupu súdu Ústavný súd uviedol, že aj keď v postupe okresného súdu neidentifikoval dlhotrvajúce obdobia súvislej nečinnosti, predovšetkým nesústredený postup žalovaného súdu spočívajúci v nevyužívaní procesných nástrojov zabezpečujúcich rýchlejší priebeh konania vyústil v posudzovanom prípade do záveru, že napriek právnej a skutkovej zložitosti veci je viac ako 15 rokov trvajúce konanie z ústavného hľadiska neutržateľné.</p> <p>Ústavný súd tak konštatoval, že posudzované konanie okresného súdu sa vyznačovalo procesnými nedostatkami, ktoré vo svojom súhrne mali za následok porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie ich veci bez zbytočných priet'ahov, ako aj porušenie práva sťažovateľov na prejednanie ich veci v primeranej lehote. Ústavný súd uviedol, že nedostatky spočívali predovšetkým v nesústredenosti postupu okresného súdu a viedli v konečnom dôsledku k tomu, že do dňa doručenia s'ťažnosti ústavnému súdu nebola právam sťažovateľov poskytnutá ochrana právoplatným meritórnym rozhodnutím nastoľujúcim stav právnej istoty.</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že postupom okresného súdu v konaní predmetné práva sťažovateľov porušené boli, okresnému súdu prikázal v konaní konať bez zbytočných priet'ahov a sťažovateľom priznal každému finančné zadost'učinenie v sume 2 000 EUR.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	

spisová značka	III. ÚS 386/2010
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	8. februára 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie jeho vyššie uvedeného základného práva postupom okresného súdu v konaní, predmetom ktorého bola úprava výživného na plnoleté dieťa. Návrh na zvýšenie výživného bol podaný 17.5.2006. Uvedené konanie bolo právoplatne skončené 27.10.2010.
ratio decidendi	1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, Ústavný súd konštatoval, že rozhodovanie o úprave výživného na plnoleté dieťa tvorí bežnú súčasť agendy všeobecných súdov a v danom prípade nevykazuje črty mimoriadnej zložitosti, ktoré by boli dôvodom na vznik priesťahov v napadnutom konaní. 2. Pokiaľ ide o kritérium správania účastníka súdneho konania, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ svojim správaním neprispel k predĺženiu doby konania. 3. Ohľadom kritéria postupu súdu Ústavný súd uviedol, že identifikoval dve obdobia nečinnosti okresného súdu v celkovom trvaní 21 mesiacov. Ústavný súd ďalej považoval za nesústredenú činnosť okresného súdu postup, keď krajský súd v dôsledku rozporu medzi petitom vyhlásenia rozsudku a petitom písomne vyhotoveného rozsudku okresného súdu a tiež v dôsledku rozporu výroku o zročnom výživnom vo vyhlásenom rozsudku a písomne vyhotovenom rozsudku okresného súdu bol nútený súdny spis vrátiť okresnému súdu ako predčasne predložený. Ústavný súd konštatoval, že v dôsledku nedostatkov rozsudku okresného súdu došlo k zbytočným priesťahom v trvaní 6 mesiacov. Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že postupom okresného súdu v konaní predmetné základné právo sťažovateľa porušené bolo a sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 1 300 EUR.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	H. v. Spojené kráľovstvo, rozsudok z 8. júla 1987, § 85

spisová značka	III. ÚS 422/2010
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	23. februára 2011
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namietala porušenie jej vyššie uvedeného základného práva postupom okresného súdu v konaní, ktoré začalo 31.1.2001 a predmetom ktorého bolo určenie neplatnosti kúpnej zmluvy. Uvedené konanie nie je stále právoplatne ukončené.
ratio decidendi	1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, Ústavný súd konštatoval, že po právnej stránke ide o vec, ktorá nie je právne zložitá. Ústavný súd dospel k záveru, že vec možno po skutkovej stránke hodnotiť ako zložitú, čo súvisí s väčším počtom účastníkov konania, pričom v priebehu konania žalovaná v 7. rade zomrela a do konania vstúpil jej právny nástupca. Tieto skutočnosti síce spôsobili určitú faktickú zložitosť veci a z toho vyplývajúci stupeň časovej náročnosti, to však nemohlo byť samo osebe v posudzovanej veci akceptované ako dôvod ospravedlňujúci doterajšiu dĺžku napadnutého konania. 2. Pokiaľ ide o kritérium správania účastníka súdneho konania, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľka čiastočne prispela svojim správaním k doterajšej dĺžke konania (okresný súd sa opakovane zaoberal odstraňovaním väd žaloby, ako aj rozhodovaním o návrhoch sťažovateľky na pripustenie zmien žaloby), čo ústavný súd zohľadnil pri

	<p>rozhodovaní o finančnom zadosťučinení.</p> <p>3. Ohľadom kritéria postupu súdu Ústavný súd uviedol, že v doterajšom priebehu konania identifikoval obdobie nečinnosti v celkovom trvaní štyroch rokov a deviatich mesiacov. Ústavný súd ďalej považoval za nesústredenú činnosť okresného súdu postup, keď okresný súd z dôvodu iného prebiehajúceho konania vedeného pred okresným súdom neprerušil napadnuté konanie, hoci mal možnosť prerušiť ho, pretože v tomto konaní sa riešila otázka, ktorá mohla mať význam pre rozhodnutie okresného súdu v napadnutej veci podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP.</p> <p>Ústavný súd k argumentu predsedu okresného súdu o nepreukázaní využitia účinného prostriedku nápravy sťažovateľkou podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s poukazom na svoju judikatúru konštatoval, že v okolnostiach posudzovanej sťažnosti sťažovateľky uvedený právny prostriedok nápravy, ktorého účelom je odstránenie právnej neistoty účastníka konania prostredníctvom opatrení predsedu príslušného súdu, vzhľadom na jeho doterajšiu dĺžku (takmer 10 rokov, pozn.) už nemohol zaručiť potrebnú účinnosť ochrany jej základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy.</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že postupom okresného súdu v konaní predmetné základné právo sťažovateľky porušené bolo, okresnému súdu prikázal v konaní konať bez zbytočných prietahov a sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie v sume 1 800 EUR.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	

Spracovala : JUDr. Helena Kravcová

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.